

Пилип ЮРИК

**ВОРОЖІННЯ
НА КАВОВІЙ ГУЩІ,
або**

Пилип ЮРИК

ВОРОЖІННЯ НА КАВОВІЙ ГУЩІ,

*або Орлика
Конституція Пилипа Юрика*

Ілюстрації
Валерія ЧМИРЬОВА

КИЇВ – 2018

ПИЛИП, ЯКИЙ ОДНОГО РАЗУ БУВ ГЕТЬМАНОМ ОРЛИКОМ

А таки ж був. Як згадує сам Пилип Юрик в одній із своїх бувальщин, до редакції газети «Запорозька Січ» для опублікування у зв'язку з Днем Конституції надійшло вітання міського голови. І в тім вітанні високий чин на повному серйозі зазначив, що витокami Основного Закону незалежної України є «Руська правда» Ярослава Мудрого і перша в Європі козацька Конституція гетьмана Пилипа... Юрика!

Отож Пилип, за його словами, «походив перед колегами з гордо задертим носом. Бо далеко не кожного возвеличать до рівня славного гетьмана Пилипа Орлика».

Для гумориста подібний чиновницький ляп — справжня знахідка. От він і використав той ляп у своїй творчості. Як і багацько інших просто-таки анекдотичних неоковирностей із життя наших унікальних у цьому плані посадовців.

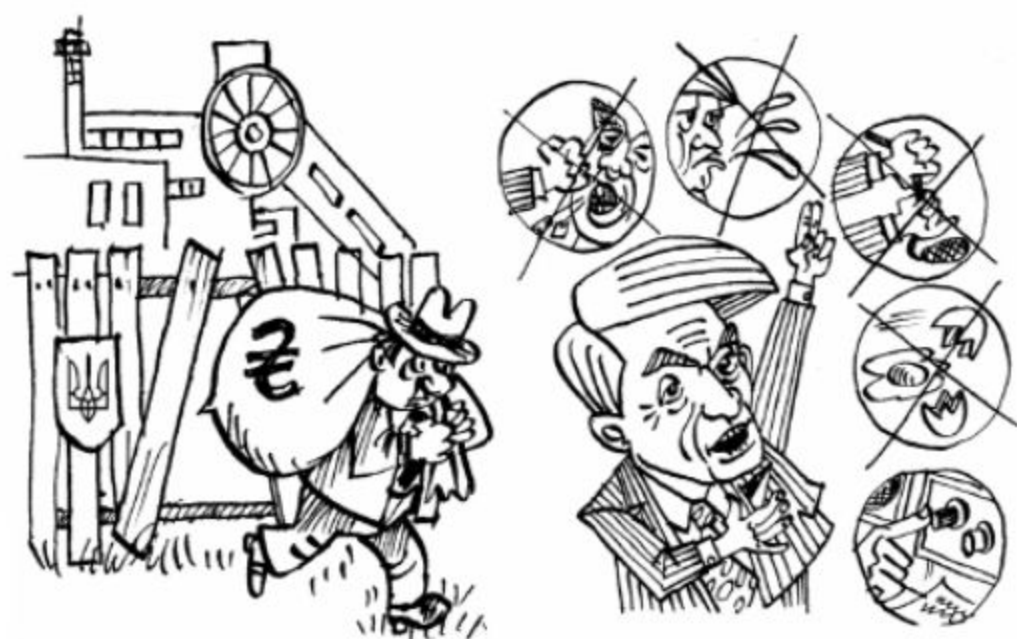
Щоб у цьому переконатися, прочитайте оцю книжку Пилипа Юрика. Вона високопрофесійна і в поетичній своїй частині, і в прозовій. Такі ж високопрофесійні і всі його попередні видання.

Що ж, син прекрасної Черкащини, а нині запорожець Пилип Юрик є гідним представником українського сатирично-гумористичного коша. Недарма він тричі лауреат — премій імені Степана Олійника, Степана Руданського та журналу «Перець».

Певен, що вони — далеко не останні в його молодозрілому житті. Кажу так, бо Пилип Юрик всього лиш трохи переступив свій шістдесятилітній поріг. А для справжнього чоловіка, та ще й наділеного батьками та Всевишнім рідкісним хистом сміхотворчого слова, це ще тільки середина шляху.

Тож подальшої плідної роботи, шановний Пилипе! І дороги без вибоїн!

Володимир ЧЕПІГА.

І. РИМОЮ ПО ТІМ'ЯЧКУ

ХТО КОГО ГОДУЄ?

Засіда в Верховній Раді
Авакумій Словоброд,
Виступає й закликає:
— Надо накорміть народ!

Черевце у Ави сите —
Ледь не лопне, як пузир,
Кругла пика, наче сито,
Очі заливає жир.

Авакум з червоним писком
Корчить батечка-туза.
У парламент він за списком
Вже вчетверте проповза.

А як тільки на трибуну
Залізає Словоброд,
Знов свою ідею суне:
— Надо накорміть народ!

Він куняє, кнопки давить
(Тисне так, що ого-го!)
Задамо питання Аві:
Хто годує і кого?

А іще оту істоту
Запитаємо ми так:
Чи не в бідного народу
Ти на тілі, мов чиряк?

За твоєї, Аво, згоди,
Хабарів, нечистих діл

Упокоїлись заводи,
Сотні українських сіл.

Ти народ обдер, як липку,
Ти обвів круг пальця нас.
До твоїх долонь прилипли,
Приросли мільйони «бакс».

За народні кровні гроші
Ти ікру й сальце жуєш,
А бридким московським вошам
Україну продаєш!

Вбити наші Збройні сили
Москалям допомагав,
Нищив, ніби вовк кобилу,
Наче кролика удав.

Ти свої хитрючі очі
Позичаєш у сірка —
Чортівню з трибун торочиш
Мов, покращення чека
Вже сьогодні, ції миті,
Тільки б владу захопить.
Дориваєшся, неситий, —
І з народу крівцю пить!

Як та п'явка, з нього смокчеш
Українську, чисту кров —
З задоволенням, аж квокчеш,
Бо чимало упоров.

Просинайся, мій народе!
Україну порятуй!
Яничарів-словобродів
Всіх до друзки полюструй!

«ПАТРІОТИ»

Жили-були Митя й Ксенька.
Поблизу Луганська
Мали хаточку новеньку,
Хоча і не панську.

Овочі рослили, птицю
І кролів, і свинку...
Їли м'ясо, сочевицю
І яєчка, й шинку.

Одягались досить дбало,
Мотоцикла мали.
Хоч і часто нарікали,
Що цього замало.

Мов, бандерівці прокляті
Не дають їм дихать,
Від західняків багато
І біди, і лиха...

Тільки якось прочитали
У чужій листівці,
Про «мір русській» разудалий,
Наміри кремлівські.

Повідомили їм чинно
Мальчікі з Расеї,
Що у негараздах винні
Укри і євреї.

Ці ідеї захопили
Ксеню і Митюху:
— Тепер буде, моя мила,
Усього по вуха, —

Каже він. — Дадуть брати нам
Нафту й газ безплатні.

Розведу іще скотину,
Споруджу гусятню...

Будемо рублями сіять,
Як зерном озимих.
Тільки треба нам Росію
Й Путіна підтримать. —

Тож пішли вони на мітинг,
Як на пуп, кричали:
«Русськіє, освободіте!»,
«Братья із Урала!»,
«Україна нам не нада,
Мова і Бандера!»,
«Нам — в совєцьке Ельдорадо!
Ми — з есесесєра!»

Віддали Дмитро і дама
Голос за бандитів,
Що бігали з «калашами»,
Щоб когось убити

Та нагарбать срібла-злота,
Гривень і «зелених».
У бандюг цих — піна з рота,
Як в собак скажених.

Ще приїхали й «браточки» —
Кізячки із Дону —
У подружжя навіть квочку
Й бутель самогону,

І курей позабирали,
Пацю закололи,
Борошно повимітали,
Крупи зі стодоли...

А на раночок зі сходу
Прилетіла міна,

Зруйнувала всю господу,
Завалила стіни.

І пішли тоді страждалі
Ночувать в куточку.
Їли те, що приховали
В клуні від «браточків».

— Це нічого, — каже Діма, —
Інші більш дістали.
Он Перепічку Аліну
Взводом гвалтували.

А Павлу її вліпили
П'ятдесят нагайок,
Хату в Гальки підпалили,
Застрелили Таю... —

І тоді Митько і Ксеня
Йдуть жебракувати:
Кидають свою оселю,
Рідні пенати.

У солдатів просять їсти —
У «бандерів-укрів».
Наші хлопці вділять, звісно,
І тушонки, й цукру...

Ну, а потім у Луганську
Це подружжя вчуло:
Йде колона росіянська!
Вмить про все забули

І помчали зустрічати
Ту «гуманітарку».
Вже раділи ароматам
Сала, риби, шкварки...

Подалися до машини,
Звідки хлопці браві

Щось таскали.
(Тут гостинець
Візьмуть «на халяву»)!

Ксеня, як маля, зраділа:
— Носять макарони! —
А колишній воїн Діма:
— В ящиках — патрони!

— Стой, хто йдьот! — почули раптом
Ксеня і Митюха.
Молодик у чорній шапці
Прокричав над вухом:

— Ви — бандери! Ви — шпіони!
Руки вверх негайно!
Ви увіделі колонну!
Воїнську тайну!

І погнали Ксеню й Митю
У підвал, за ґрати.
На обід дали бандити
Стусанів і «матів».

І водили двох щоночі
В кабінет на допит:
Лампою світив у очі
Росіянський опер,

Затискав у двері пальці,
Бив обох у скроні
І доповідав начальству,
Що вони — шпіони...

Відпустили через місяць
Дмитрика і Ксеню.
І тепер грязюку місяць
Бувші полонені.

Йдуть в розташування «укрів»,
Попоїсти просять
І, немов на Місяць суки,
Виють і голосять.

Проклинають всю москвинку,
Путлера й сепарів.
Ну, а про свою підтримку
З їхніх вуст — ні пари.

Дуже «люблять» Україну
Двоє «патріотів»...

Господи, охорони нас
Від цієї мерзоти!

ПІСНЯ ПРО ПУТЛЕРА

Музика народна

В Путлера натура хижаків —
Дураків зібрав і бандюків
(І Поречик, і Кадиров,
І прицюцькуватий Жирик)
Україну знищить повелів.

Захопили Крим, Луганськ, Донецьк,
Думали, «хохлам» уже кінець!
Українці ж показали
Їхнім довбогенералам,
Що тут буде банді всій капець.

Бандюки щодня із «градів» б'ють,
Наші хлопці відсіч їм дають,
Шлють назад московмерзоті
У гробах вантаж двохсотий,
Щоб сюди позабувала путь!

Браття, нам би Путлера піймать!
Ми б його зуміли покарати:
Напували б, як скотину,
На похмілля — ні краплини!
Знав би гад, як з нами воювать!

*Російську народну, блатну, хороводну пісню
про Гітлера на сучасний лад перекроїв
Пилип ЮРИК.*

ВОЛЬДЕМАР ХАМЛО

*Цу-цу, дурні! схаменіться!
Чого се ви раді?
Що горите?*

Тарас ШЕВЧЕНКО.

Обступили генерали
Вовочку Хамла,
Мов скажені, закричали:
— Путіну — хвала! —

А він гавкнув:
— Українцев
С України — вон!
А из двух её провинций
Будет Лугандон! —

Ще почули генерали
«Мать» і «перемать»,
І до штабу поспішали:
«Надо воевать!..»

Бо надумав навіжений
Вольдемар Хамло
За Януку-людоджера
«Проучить хохлов».

Із тюрят повипускали
Сучиних синків
І поспішно призначали
В Лугандон князьків.

В клешні їм — гранатомети,
«Кольти» й «калаші» —
Хай круті «авторитети»
Гатять від душі!

Бо засиділись хлопчиськи,
Як у норах гадь,
А Росії те юрмисько
Треба годувать!

Тож послали воювати
Кручених голів,
Щоб побільше убивати
Неборак-хохлів.

— А якщо вже українці
Знищать карну рать —
Зменшиться число злочинців,
Розтуди їх мать!

А це значить, що те шобло
Не почне просить
Ані хліба, ані вобли,
І ні ковбаси!

А іще не треба буде
Їм платить бабло. —
Так міркує словоблуда —
Вовочка Хамло.

Генералам це на руку,
Бо мільярди євр,
Що накрали ці звірюки,
Спишуться тепер...

Побажаємо Вовану,
Щоб він цвяха зжер,
Щоб глитав валеріану
Сотнями відер!

Він здоровий глузд утратив,
Совість — й поготів.
Хай насняться йому ґрати
Аж на Воркуті.

Щоб йому понос приспичив,
Трясця узяла,
Виростали роги бичі,
Вуха, як в осла.

А «шестірки»-генерали,
Зеки й «казяки»,
Мов корови, обдувались,
Вили, як вовки.

І зайцями з України
Утікали геть.
Щоби знали: тут віднині
Їх чекає смерть!

ПІСНЯ ЗАРОБІТЧАНИНА

Романтичні юні мрії —
Пелена перед очима!
Я подався у Росію
За туманом і грошима.

Тут дощі нудотно сіють,
Хмара чорна з ночі плине.
Кажуть, гарна ти, Росіє,
Тільки ти — не Україна!
Як рабу мені радієш,

А не брату і не сину.
Кажуть, щедра ти, Росіє,
Тільки ти — не Україна!

Мій будинок височіє,
Маю діток і дружину,
Та щоденна моя мрія —
Повернутись в Україну.

Гарну тут роботу маю
І зарплату, й лімузіна,
Та душа до того краю —
В Україну — завжди лине!

На очах — сльози росина,
А на серці — лютий стронцій.
О прийми свою кровину,
Україно, моє сонце!

Тут дощі нудотно сіють,
Хмара чорна з ночі плине.
Кажуть, гарна ти, Росіє,
Тільки ти — не Україна!
Як рабу мені радієш,
А не брату і не сину.
Кажуть, щедра ти, Росіє,
Тільки ти — не Україна!

УКРАЇНА І БОЛГАРІЯ

(Переспів)

*Хороша страна Болгария,
А Россия — лучше всех.*

Михаил ИСАКОВСКИЙ.

Москалина в етнографію
(Як і в мафію) уліз

У навколишніх парафіях
Пропагує шовінізм.

Всюди з себе корчить барина,
Задля звихнутих ідей
Українця і болгарина
Має за недолудей...

Вмію шпрехатъ по-московському,
Тож, якби живим застав,
Я б Михайлу Ісаковському
В очі правдоньку сказав:

— Не співатиму вам арію
І не литиму бальзам,
Бо Росії до Болгарії,
Як до неба тракторам!

Ви в Росії бражку жлуктите,
Потяг ваш в багнюку вгруз,
Натомість болгари фруктами
Годували весь Союз!

Українці із болгарами
З ваших вирвались сітей,
Територій не загарбали,
Не неволили людей.

Співпадають наші прагнення
(І у цьому — віща суть!):
Запоріжжя разом з Габровим
Планетарний сміх кують!

Ми — держави давніх аріїв,
Тож у нас є гонор свій:
Україна і Болгарія
Кращі будь-яких росій.

ВОРОЖІННЯ НА КАВОВІЙ ГУЩІ

Майже з чорного гумору

Де тебе тешуть, гробе-посудино,
Для... Вована Ліліпутіна?
Його похоронять у пишній труні —
Банді на смуток, на радість мені!

Де ти, ціаністий калій у прянику?
Не отруїв іще Віктора Яника?
Він уминає сальце й масельце
(Та оминає підступне яйце).

Чом ти не скоїлась, автоаварія
Та на той світ не забрала Хазарова?
Де ти сховалась «лимонко» гранаткова?
Не розірвала ментяру Акакова?

Що ж ти літаєш вороною кволою,
Куле для лоба прем'єрчика Кролика?
Ти нагортаєш, бульдозере, вороху,
А не задавиш «сміливого» Пороха!

Де ви, пришельці з далекого космосу?
Чом не поцупите Вовочку Хройсмана?
Рано згоріла, камазівська шино,
Бо не спалила чубайку Дурчину!

Річечко Либідь, чом не широка ти?
Чого не втопиш Віктора Шпокіна?

***

От, якби мафію цю десь заслати —
Сяяла б в усмішці Вкраїна-мати.
Так, веселилася б Русь-Україна —
Здихалась ворога й сучого сина,
Зятя продажного, пасинка блудного.

Щоб їм усім в цю хвилину занудило!

Хай, друже, гарні москалюки
Пливуть в гарнесеньких гробах!

ГЕТЬ, НЕЧИСТА СИЛО!

Господар надворі з вечерею в руках та бичем викручувався «за сонцем», вдивлявся у безкраю далечінь зоряного неба й тричі робленим басом гукав:

— Морозе, морозе, йди до нас кутю їсти!

Після третього разу він сердито погрожував бичем, промовляючи:

— Як не йдеш, то не йди й на жито-пшеницю, всяку пашницю! Іди краще на моря, на ліси та круті гори, а нам шкоди не роби!

Потім господар так само запрошував сірого вовка, чорні бурі та злі вітри.

Олекса Воропай. Звичаї нашого народу.

Ой морозе-морозенку!

Іди кутю їсти!

Кланяюсь тобі низенько

Та разів зо триста.

А не хочеш, вража мордо,

То не йди й на ниви —

Не роби лихої шкоди

Хлібному посіву.

Йди на гори гостроверхі,

На моря кипучі,

Водоспади-коловерті,

На Дніпрові кручі!

Ой ти вовче, сірий, злючий

Кутю їсти йди-но!

Тільки не чіпай, бридучий,

Нашої скотини.

Йди на гори гостроверхі,
На моря кипучі,
Водоспади-коловерті,
На Дніпрові кручі!

Ой грабіжнику-бандите,
Іди кутю їсти!
Випий з нами оковиту
І тікай із міста.

Не грабуй пожитки наші
Й копійки останні —
Ми і так на них ішачим
Зрання й до смеркання.

Йди на вілли, на фортеці,
Що набудували
У столиці чи в Одесі
Владокримінали!

Забереш добро в гадюки —
Поділися з людом,
Станеш другим Кармалюком,
Або Робін Гудом.

Ой чинушо-податківцю,
Кутю їсти йди-но!
Та служи не лиш верхівці,
А й простій людині.

З підприємців не греби ти
У обидві жмені,
Все, що зміг у них схопити —
З нашої кишені.

Бо загилять бізнесмени,
Мов за батька, ціни.
І тоді уже, о нене!
Хоч у домовину.

Йди собі до олігархів,
Забери мільйони
Із офшорних зон і банків —
Все із-за кордону.

Ієрархи, олігархи,
Мафіє в законі!
Наллемо вам повну чарку,
Ще дамо й лимона.

Хоч усе повиїдайте —
І кутю, й сардини,
І навіки забирайтесь
Геть із України!

Йдіть на гори гостроверхі,
На моря кипучі,
Водоспади-коловерті,
На Дніпрові кручі!

О пихатий депутате,
Ходи-но вечерять,
Не в хороми, не в палати —
До простої черні.

Ти ж казав, що із народу
Із простого вийшов,
То чому ж йому ти шкодиш —
Твій закон, як дишло?

Поспішаєш нас продати
В чужинські закови,
Стали крамом батько й мати,
Україна й мова.

Йди на гори гостроверхі,
На моря кипучі,
Водоспади-коловерті,
На Дніпрові кручі!

Президенте і Прем'єре!
Йдіть же кутю їсти.
Ми — не змії, не пантери
І не атеїсти.

Повечеряйте із нами!
Не йдете? Не хочте?
Ну, тоді вже хрін із вами,
Спину не морочте!

Цілий рік би вас не бачить
Навіть в телевізор!
Ваші голови осяччі
Заберіть до біса!

Йдіть на гори гостроверхі,
На моря кипучі,
Водоспади-коловерті,
На Дніпрові кручі!

ТЬфу, тьфу, тьфу, нечисті!
Не йдіть кутю їсти!

ЗАНЕДУЖАВ

Крав гроші — мав здоров'я гарне,
І шию, й м'язи буйволячі.
Лишень забрали в буцегарню —
Де не взяли, аж сто болячок!

БІЛЯ ЦЕРКВИ, НА МАЙДАНІ *(З народного гумору)*

Прикрутило і приперло:
В перехожих на виду,
На майдані, коло церкви,
Сів москаль справлять нужду.

Карабін — штиком у землю,
Речмішок убік відклав
Та й сидить собі, нікчемне,
І не кліпне — як удав.

Зупинилася бабуся,
Тричі плюнула вона:
— О ти Боже мій, Ісусе,
Це ж бо — справжній сатана!

Біля храму, вражий сину,
Ти посмів таке робить!
І не соромно, не стидно?
Та тебе ж не шкода вбить!

А москалик вискаляє
Зуби жовті, наче жом:
— Іш, глазастая какая!
Увідала за ружьйом!

ПРО НАШИЙНИК І ЛАНЦЮГ *(Байка)*

Безпритульний пес забіг
У село Байраки —
Поживитись, далєбі,
Думав неборака.

Пес-гавкунчик гарний був —
Білий і пухнастий,
Язичок — через губу,
Сам, як лев, гривастий.

Собайло той на цепку
Не сидів ні разу —
То лежав у холодку,
То по місту лазив,

Зрідка на котів брехав —
Лунко й галасливо,
Сторожам допомагав —
Мав за це поживу.

Раптом чує від щура:
— У селі собаки
Як в раю живуть, пора
І тобі, друже,

Раювати — ковбаси,
Шинки попоїсти.
Хай тобі позаздрять пси,
Що лишаться в місті. —

У селі поміж тинів
Псину ґазда вглядів,
Ковбасою поманив,
По хребту погладив.

Собайлюка сам не зчувсь,
Як йому наділи
І нашийник, і ланцюг —
Намертво, уміло.

А тепер щоночі він,
Галайда-приблуда,
Про свободу, сучий син,
Згадує, сканудить.

***

Ти про волю не забудь,
Друже мій, будь ласка,
В час, коли тобі сують
Грошенят, ковбаску...

ЯК НІМЕЦЬ ПОКАЖЕ...

*Андрієві Шевченку,
видатному футболістові*

*А своєї?
Дасть бі... Колись будем
І по-своєму глаголить,
Як німець покаже...*

Тарас ШЕВЧЕНКО.

Освоїв італійську та англійську —
По-їхньому так гарно: цвень та цвень!
Але забув батьківську — українську:
«Па-русскі» шпарить, як Х... Азаров-пень!

ПРИСЯГА НАРДЕПА

Колишній Голова Верховної Ради Володимир Литвин заявив, що, приймаючи присягу, народний депутат може запевнити виборців — голосуватиме тільки за себе, своєю карткою та не блокуватиме роботу парламенту.

Перед лицем товаришів —
І вбогих, і нуворишів,
Перед усім електоратом
Присягу хочу прочитати.

Як перед образом Ісуса
Я урочисто всім клянуся:
Голосувать за одного —
Лише за себе любого,

Не блокувать свою ж роботу
(Хоча вона — така нудота!).
Ні, я не стану Геростратом
І не спалю Верховну Раду,

Не буду мікрофон ламати,
На дверях матюки писати.
Не буду я дрімать, хропіти
І лобом об трибуну бити,

А ще не кину я в лице
Шельмузі-спікеру яйце!

Не буду я, Бог свідок, битися —
Лупить у дихало, по пиці,
Колегам зуби вибивать
І ребра їхні «рахувать»!

Клянуся в залі не пиячить
(Вже краще я хильну на дачі),
Не буду, щоб я здох, плюватись
(Я ж депутат! Не цюця-паця!).

Не буду гучно лихословить,
Кричать, ревити, немов корова,
Язик показувать зухвало
Та бігать з кульками по залу.

Я присягаю, що ніколи
Собі нізащо не дозволю
Диригувати, наче Єльцин,
Ламати крісельце-сідельце,
І бити ним по чім попало
Сусідів у сесійній залі.

Задешево, клянусь, своєю
Я не покину фракцію.
І ні великі, ні малі
Не буду брати хабарі...

Якщо ж присягу я порушу —
Секретар'ят просити мушу:
Урізати мені зарплату
І мінімалку тільки дати,

А від державного «корита»
Мене навіки відлучити!

Не дати їздить на курорти
І змусить жити без комфорту —
В старій, занедбаній «хрущівці» —
Не в Києві, а в Шепетівці.

А ще прошу так покарати —
Щоб діти вчилися не у Штатах,
А в українській нашій школі —
В Хоролі чи у Гуляйполі!

І замість «Лексуса» крутого
Куплю я «Ланоса» старого,
Щоб став нікчемним я, мов тлін.
Тож присягаюся! Амінь!

БАЙКА ПРО НАГОРОДИ

Вершник вилетів, мов куля,
На гнідім коні.
В груди вдарило-війнуло
Подихом борні.

Поруч скачуть конкуренти,
Коню, не впади!
Попуска наїзник впертий
Кляті поводи,

Давить шпорами у боки,
Лупить нагаєм.
Холод вітряних потоків
Обдає вогнем.

Ось він, фініш! Насолода
Перемоги є!
Роздаються нагороди:
Кожному — своє.

Що ж коню? Вівса. Й підкови
Підбива коваль.
Вершнику — вінок лавровий,
Золоту медаль.

***

Тож у нашому народі
Чути часом далебі:
— Роздаються нагороди
Тим, хто їздить на тобі.

НАРДЕПІВСЬКИЙ БЕНКЕТ

Як збирався депутат
У парламент, засідать —
Застілля аж гуло.
Поз'їжджались дужі хлопці —
Бізнесмени і торговці —
Побриті наголо.

Мов яйце, вони круті,
Ще й лоби у них тверді,
Як морені дубки.
А навколо них дівиці —
Блискотять у всіх сідниці
Й оголені пупки.

Два ансамблі, ще й оркестр —
Чути аж на Еверест —
Гатили що є сил.
Гості піджаки скидали
І стрибали, і гарчали,
Неначе борзі пси.

На столах наїдків тьма —
Лиш молозива катма
Й сирку індичого.
Зате є хвости тюленя

І жираф'ячі легені
Гатунку вищого.

Верещав, бісився люд,
Як гримів «крутий» салют,
Палали небеса.
Грізно гавкали гармати,
Аж тікали душі в п'яти —
Такі ж бо чудеса!

Вирував, як море, мир.
Там лились рікою: спирт,
Роми і коньяки.
Їли гості ніздрі лося,
Яйця сов, ікру лосося,
Гагарячі задки.

А як добре напились,
То й розбірки почались:
Хто із них найбільш крутий.
Били в зуби, і стріляли,
Й депутата матюкали,
І ревіли, як чорти.

Вже й міліції наряд
Викликає депутат
І просить допомогти.
Та менти лиш покрутились
І тихенько звідти змились,
Зарились, мов кроти.

Із цієї веремії
Рушив депутат у Київ,
На пиці — синяки.
Голова гуде, як вулик,
А на лисині — дві гулі,
Неначе крашанки.

Він у Раді засіда
І зряплату дожида,
Як Музоньку поет.
На канікулах, як личить,
Гостей знов крутих покличе
До себе на бенкет.

Він у фракцію іде
І мільйончики кладе
Аж у швейцарський банк.
Смокче й смокче наші гроші
Депутатичок хороший,
Немов солярку танк.

Скоро вибори грядуть.
Він у Раду — будь-що-будь —
Попре, як вовк у ліс.
Та в людей достатньо «смальцю» —
Скрутять фігу із трьох пальців
Йому під самий ніс.

ЯБЛУКО

(Байка)

Зевс, хильнувши достобіса
Спирту-самокату,
Наказав нести Парісу
Яблуко розбрату.

Має він його вручити
Чарівній богині —
Одній із трьох: Афродіті,
Гері чи Афіні.

І Паріс недовго кмітив —
Голова бідова:

— Ти — найкраща, Афродіто!
На, й бувай здорова! —

Інші ж дві йому помстились —
Не було спокою:
І війноньку розпалили,
Й спопелили Трою,
І людей побили все
Душогубки люті.

***

Бісяться боги, жирують,
А страждають люди...

II. БУВАЛЬЩИНИ ЗІ ЩИПКОМ

ПРО КАРТУЗ, ВЛАСТЬ І МАСТЬ!

Відданість ідеям комунізму кожен радянський керівник рекламував по-своєму. Але спільним для всіх було повальне спорудження пам'ятників Леніну. Інколи ця пристрасть межувала з шизофренією.

У ті часи розповідали чимало бувальщин про це. Дві з них передаю так, як почув.

* * *

Завідувач відділу пропаганди й агітації райкому компартії прудким зайцем заскочив до першого секретаря в кабінет, коли той колотив чай із дефіцитним на той час лимоном, розглядаючи при цьому свіженький номер журналу «Перець».

— Ну, що там ще? — підвів він око на заввідділу.

— Леніна притарабанили.

— Ага, це добре, зараз прийду.

Перехиливши чарчину коньяку, допивши чай, переглянувши кілька карикатур, бос вийшов у двір райкому. Там на траві лежав бронзовий Ілліч, накритий покривалом, тільки обличчя його було відкрите. «Перший» повагом розглядав голову з усіх боків, багровіючи все дужче й дужче, мов рак в окропі. Нарешті випалив:

— Що це таке?!

— Пам'ятник, Іване Макаровичу.

— Кому?

— Леніну...

— Якщо це — Ленін, то я — Папа Римський! — резюмував бос.

— Чому, Іване Макаровичу? — заподадливо спитав заввідділу.

— Піди в мій кабінет і глянь на портрет Ілліча. Якщо не побачиш різниці — партквиток покладеш! Зрозумів?

— Зрозумів, Іване Макаровичу. Так, він не дуже схожий на Леніна...

— Отож і я кажу. Переробити й негайно!

Слово боса — закон. Заввідділу зв'язався по телефону з заводом, що виготовив статую. Там не дуже й хвилювалися:

— Та не переживайте ви так. Конструкція така, що голова легко скручується, на її місце причепимо іншу. За півгодини вже привеземо!

Знову «перший» ходив, розглядав обличчя «вождя», потім задоволено прорік:

— Оце — Ленін, а не біс його зна яка карикатура на нього! Відкривати приїдуть із області. Отож не вдаримо лицем у грязюку!

Пам'ятник змонтували вночі. Статую накрили червоним покривалом. За всім пильно спостерігали невсипучі кадебісти.

На мітингу сам «перший» довго читав зі шпаргалки промову, потім попросив присутнього гостя — секретаря обкому з ідеології — відкрити монумент. І коли покривало червоним птахом злетіло вгору, люди на майдані завмерли. Перед ними стояв Ленін у картузі. А в руці, простягненій уперед, також був... зім'ятий кашкет.

* * *

Установили пам'ятник Леніну в невеликому місті обласного підпорядкування. Ще з ночі він, накритий покривалом, стояв тут, на площі перед міськкомом компартії, чекаючи відкриття. Перед обідом зібрався повен майдан людей — їх зганяли з усіх підприємств та організацій.

Коли після урочистих промов скинули покривало, побачили, що Ілліч у руці тримає... відро, з якого аж стікає рід-

кий коров'як. А на саме цеберко почеплена табличка з великими літерами: «Яка власть, така й масть!»

ГЕОГРАФІЧНІ КОТАНГЕНСИ

Директор заводу вирішив перевірити виробничі дільниці підприємства. Зібрав інженерів, начальників цехів, профспілкових діячів, серед яких затесавсь і Яким Водозаський. Йому, ливарникові, лікарі порадили перейти на легшу працю. Керівництво довго ламало голову, яку роботу запропонувати трудівникові, адже машинобудівний завод — не бухгалтерія, який цех не візьми — скрізь потрібна чимала сила та мускулатура. І тоді голова профкому згадав, що недавно вийшла на пенсію його референтка.

— Мабуть, я візьму його до себе, — мовив він.

— А нічого, що в нього навіть середньої освіти немає? — запитав директор. — Та ще ж він, кажуть, іноді народ збурює...

— Закінчує скоро вечірню школу, а там, можливо, й інститут чи технікум. Одне слово, з освітою розберемось. А щодо його революційності, то в профкомі також бійці потрібні. Я стежитиму тільки, щоб він дров не наламав.

І Яким, ставши референтом голови профкому, в одну мить із прямолінійного борця за кращі умови праці, за підвищення зарплати став повною своєю протилежністю. Почав, де тільки можна було, підтакувати начальству, підтримувати керівників усіх ланок, незалежно від того, була правда на їхньому боці чи ні. А як виникав конфлікт між начальством — Яким завжди виступав на боці вищого за рангом керівника.

— Ти, Іване Богдановичу, — казав він бригадирові на зборах, — не лізь у пляшку! Начальник цеху відповідає не тільки за твою бригаду, а й ще за три такі самі. Його робота нелегка. А ти, замість того, щоб йому допомагати, конфлікт затіяв. Ну, подумаєш, недоплатили токарю Зайченку в лютому! Доплатять у березні або в квітні. Припи-

няй цю справу — вона тобі не дасть нічого хорошого, а заводу — тим паче.

Така позиція Водолазького не могла не задовольняти кишенькову профспілку та заводське начальство. Вони сприяли йому, де тільки могли. Закінчивши вечірню школу, Яким заочно навчався в індустріальному технікумі — вступив туди не без допомоги керівників підприємства. Працював же й далі референтом.

... Директор зі свитою переходив із одного цеху в інший. Головний інженер щось йому пояснював, щось уточнював. Водолазький, ніби служака-пес, аж наперед забігав, щоб і його помітили. Хоча Якіма раз-у-раз відтісняли інженери та начальники цехів, котрим доводилося доповідати про організацію чи модернізацію виробництва. Але слушний момент, аби вислужитися, Яким таки вловив.

Начальство підійшло до зварювальника Григорія, помилювалося відмінною якістю його роботи. А потім директор запитав:

— А чому це ви, Григорію Полійохтовичу, не ходите на вечірні заняття з підвищення кваліфікації?

— Та я старий! Мені он п'ятдесят сім стукнуло. Хай уже молоді навчаються. Я ж не петраю ні в синусах, ні в косинусах, ні в тангенсах, ні в котангенсах...

І тут, як Пилип із конопель, наперед вискакує Яким і кричить:

— Гришо! Не валяй дурня! Ми з тобою разом у вечірній школі все це на уроках географії проходили!

Із іронічними посмішками на вустах директор і його свита, скося глянувши на підлабузника, розвернулися й попрямували в інший цех. Після того Водолазького до жодних перевірок не залучали.

НЕВЛОВИМИЙ МЕСНИК

В автобусі людей, мов оселедців у бочці. На одній зупинці з нього виходить багато народу. Раптом симпатична ог-

рядна молодиця різко розвертається й дає гучний (на весь салон чути) ляпас кремезному майору-льотчику.

— За що? — питає він. — Жіночко, що сталося?!

— Ви самі знаєте!

Чи треба було військовику виходити на тій же зупинці, чи ні — не знав ніхто. Але він, потираючи щоку, вискочив на вулицю. За дві зупинки вийшла з автобуса й інша героїня — огрядна молодиця. І як тільки за нею зачинилися двері, пасажири почули коротку розповідь малого хлопчика:

— Тату, ти знаєш, ота тьотя так боляче мені на ногу наступила! А я, як ти вчив, дав здачі — за ногу її добре ущипнув.

СВЯТІ ТА ЛУКАВІ

Ярослав уже збився з ліку, рахуючи чарки сивухи, випитої з кумом Євгеном. Рахував про себе, бо кум такого не любив. Щоразу, коли господар наливав черговий келих і проголошував щось на зразок: «Хильнемо, братику, по четвертій, аби твій автомобіль їздив тільки на чотирьох», Євген гнівно позирав у його бік і крізь зуби промовляв: «П'ємо тільки по єдиній!» Це він робив для самоствердження, аби вдома, коли дружина скаже: «Ну й набрався ж ти вчора, як май груш!», «чесно» мовити: «Випили тільки по єдиній!»

Оковита закінчилась, і Славко запропонував узяти зі стіни гарно оздоблені бичачі роги для вина та спуститися в підвал до чималенької бочки. Кум довго вертів у руках розцяцькованого рога, для чогось навіть приміряв його до своєї голови, проревівши «му-у!», але встати з-за столу йому було вже несила. Тоді Ярослав узяв на підвіконні глечика з кислим молоком, з якого вправний кіт Молібден уже встиг зняти сметану, вилив кисляк у велику миску, а з глечиком подався в погріб. Незабаром повернувся з вином, у якому плавали залишки молока.

Євген ще пам'ятав, що випили по рогові за те, щоб усім ворогам очі повилазили. Потім — аби Бог дав пити не вос-

танне, а коли востаннє, то не дай, Боже! Допиваючи наступного рога, щоб жінкам сьогодні добре базарувалося, Женько помітив, що в кумового кота, котрий солодко потягався біля лежанки, вирости роги. Та ще й не менші, ніж ті, з яких куми щойно випивали.

— Куме, що то таке?!

— Де?

— Он, біля духовки!

— То ж наш котяра.

— Та невже?

— Точно.

— Присягни!

— Щоб я здох!

— А чому ж у нього роги?

— То — вуха.

— Е ні, братику, ти вже недобачати став. У сорок років старість не радість! То ж чор-ти-ще!

— Тоді давай вип'ємо за те, щоб у моїй хаті не водилася нечиста.

Кладучи порожнього рога на стіл, Євген раптом перелякано відсахнувся від Славка. У того над лобом вирости роги, скручені в три погибелі. Євген то заплющував очі, то розплющував. Роги то з'являлися, то зникали.

— А ти, куме, сам, бува, не той? — мовив він.

— Я той самий, що був.

— Тобто, лукавий!

— Звідки ти взяв?

— Це я тебе хочу спитати, звідкіля в тебе баранячі роги?

Ярослав мацнув свою лисину над лобом.

— Ще немає.

— Є. Неси ножівку по металу — я відпиляю.

— Далеко йти. Та й позичив я її сусідові Панькові.

— Тоді я їх тобі обламаю! Щоб людиною був, а не нечистим!

— Бог з тобою!

— Бач, про Бога згадав, коли роги треба зламати!

Євген потягся до кумової голови. Але в цю хвилину на порозі виросла величезна чортиха. У неї, мов у вола, стирчали з-під хустки в різні боки рівні роги, а ззаду над спідницею віялом ходив туди-сюди кобилячий хвіст. Щось знайоме побачив у цьому створінні Євген. Особливо, коли те створіння крикнуло:

— Уже до чортиків напилися, паскуди!

Тоді й промайнула думка: «Як же вона на куму Христину схожа!»

— Куме, відріж їй хвоста — будуть гарні щітки — фарбувати підлогу.

— Я тобі як уріжу. — почув у відповідь, — то нудно стане!

Євгена занудило. «От чортяче створіння, — подумав він, — що не скаже — все збувається! Упіймати б її та хвоста відтяти!» Він схопив ножа, вже встав було з-за столу, простяг руку до того місця, де в чортиці мав бути хвіст. Та заверещала не своїм голосом. У хату ввійшла стара відьма з кігтями замість нігтів. На диво, була вона ще більш знайомою Євгенові, аніж чортиця з кобилячим хвостом.

— Ти ворожити сюди прийшла, — запитав він, — чи чортів виганяти? Але як же ти, голубонько. їх виженеш, коли й сама — нечиста сила?

— Ви тільки погляньте на нього! Святим зробився. — зареготала відьма. — До «білочки» сонечко моє допилося, рідну жінку не впізнає? Я вже подзвонила куди слід. Почекай, приїдуть...

— Така відьма — моя дружина? Свят, свят, свят!

До хати зайшли янголи в білих халатах.

— Хапайте їх! — крикнув Євген. — Он того, з рогами, оту — хвостату й оцю — з пазурами! Бачите, скільки тут нечистої сили розвелось?!

— Не хвилюйтеся, — владно мовив головний янгол. — Ми й приїхали для того, аби врятувати вас від лукавих. А щоб надійніше було — одягніть священний халат із довги-

ми рукавами замість крил. А ви, — кивнув чортисі та відьмі, — по-своєму вплиньте, будь ласка, на іншого чудотворця (він показав на Ярослава, який міцно хропів під лавкою біля столу), бо йому недовго до такої ж святості залишилося...

П'ЯТЕРО НЕБІЖЧИКІВ

У 80-ті роки минулого століття майже кожен сам організовував похорони родичів. І коли помер Степанів дядько, ховати його доручили племінникові. Хлопець із приятелями одразу ж обміркував, як зробити все швидко та якомога дешевше, бо ні в дядини, ні в нього зайвих грошей не було.

Дістали за могорич у деревообробному цеху тонкі дошки, склепали труну, оббили її чорною тканиною й пришили з білої хреста. Степанів друг Валерій випросив у начальника вантажівку, й поїхали до моргу. Доставили покійника до під'їзду дев'ятиповерхового будинку. Дядина сказала, що ховатимуть завтра, бо, за традицією, треба, аби небіжчик переночував у рідному помешканні, та й родичі з далеких сіл щоб устигли приїхати на похорон.

Нести на сьомий поверх домовину з покійником — дуже важка справа, незручна й морочлива. Тому друзі вирішили піднятися в ліфті. Вантажного в домі не було — тільки пасажирський. Можна повезти покійника окремо, поклавши у простирadlo, але хлопці, як завжди, поспішали, тому пристали на пропозицію Валерія — везти дядька нагору в труні — так буде швидше.

Крутили й вертіли домовиною, як циган сонцем. Але у вузький ліфт вона ніяк не входила. Тоді Родіон придумав:

— А якщо «на попа» поставити?

— Але ж не вниз головою...

— Звичайно, головою вгору.

Окрім труни, в кабінку зміг просунутися тільки Валерій — найщупліший із приятелів. Вайлуватому, товстень-

кому Степану й кремезному Родіону місця не вистачило. Валерій притиснувся до задньої стінки ліфта, тримаючи перед собою домовину з тілом Степанового дядька. А Родіон і Степан побігли вгору по східцях.

Не встиг Валерій натиснути кнопку сьомого поверху, як двері ліфта зачинилися й він поїхав угору. Як потім з'ясувалося, сусідка Настя з шостого поверху зібралася на ринок і, нічого не підозрюючи, викликала ліфт. Він зупинився на її поверсі, дверцята відчинилися, й молодиця побачила перед собою чорну труну з білим хрестиком (гроб повністю закрив тонкого, як соломину, Валерія). Крик Насті почула бабуся Клава й побігла глянути, що там сталося. У цей час Валерій просунув руку й натиснув кнопку, але не потрапив на потрібну — ввімкнув дев'яту. Двері зачинилися, й дротохід рушив угору.

На дев'ятому в цей час до ліфта підійшов дід Влад у парадному костюмі з орденами й медалями — його як ветерана праці запросили на зустріч із учнями школи. Дверцята перед ним відчинились, а Валерій не зміг утримати не прибите віко гроба й воно упало ледь не на діда. Той відсахнувся, потім зробив крок до кабіни, щоб зайти всередину, а на нього з домовини випав мертв'як зі складеними на грудях руками. Дід Влад знепритомнів і впав поруч із небіжчиком.

Поки Валерій виносив домовину з ліфта (вона застрягла у вузьких дверях), Родіон зі Степаном добігли до сьомого поверху. Але там — нікого. Вони викликали ліфт — він швидко прийшов, тільки в ньому також було порожньо.

— Куди ж він міг подітися та ще й із покійником? Не випарувалися ж вони! — почухав потилицю Степан, і раптом на останньому поверсі щось загуркотіло. То Валерій, глянувши, що перед ним лежать поряд не один, а два трупи, також знепритомнів і, випустивши гроба з рук, сам упав у нього.

Шум на дев'ятому почули Настя й баба Клава. Вони викликали ліфт, зайшли в нього й натиснули верхню кнопку. Коли ліфт піднявся, й двері відчинилися, жінки побачили три трупи — два лежали один біля одного на площадці, третій — у домовині, обличчям униз, а ноги його стирчали з гроба. Настя знепритомніла, а бабуса Клава нахилилася над нею й почала приводити до тями, ляскаючи по щоках. Та коли в труні щось заворушилося (то опритомнів Валерій), упала й старенька.

У цей час на дев'ятий поверх вибралися, хекаючи, Степан із Родіоном.

— Неси води! Хай дядина викличе «швидку»! — скомандував Степан, і Родіон чітко виконав його команди.

Усі прийшли до тями ще до приїзду лікарів. Звичайно, окрім справжнього небіжчика — Степанового дядька.

ЩОБ АЖ ПІДНЕБІННЯ ГОРІЛО!

Петро Якимович був своєрідним редактором районної газети. Головним його гаслом було: «Критикувати треба так, щоб у того, хто допускає недоліки, піднебіння горіло!» Мовляв, усе інше, менш гостре — тільки для того, щоби просто заповнити газету.

Але в районі було невелике промислове підприємство та один колгосп, із керівниками яких редактор мав дуже теплі стосунки, тож як тільки міг, оберігав своїх друзів від критики. І якщо йому до рук потрапляла, скажімо, журналістська кореспонденція про отой колгосп чи оте підприємство, а в ній було хоча б кілька критичних рядків, Петро Якимович викликав автора на килим. Розмахуючи аркушами, на яких був надрукований матеріал, він повчав кореспондента:

— Скільки я вам, розумакам, товкмачитиму до ваших мудрагельських голів, що критикувати треба так, щоб у того, хто допускає недоліки, піднебіння горіло?! А це що?

Це критика? Та її укусом комара не назвеш. Отож, або зовсім прибираємо ці три рядки, або матеріал у газету не йде!

Куди подітись авторові, який їздив за два десятки кілометрів у колгосп, збирав усе по крихті, розпитував людей, писав, можливо, й уночі? Він махав рукою, мовляв, хай буде вже по-вашому, й ішов творити нову статтю чи замітку.

... Пам'ятаю, в армії, у кабінеті нашого начальника штабу на стіні висів плакат: «Ніколи не жартуй із підлеглим, бо він не має права відповісти тобі таким же жартом!» Петро Якимович дозволяв собі пожартувати з будь-ким, хто зайшов до нього в кабінет, за винятком начальства. Скажімо, журналіст Василь, який публікував свої чудові нариси в обласній газеті «Зоря» й «Сільських вістях», приносив до редактора райгазети статтю, а той, гидливо взявши її до рук, удавано питав:

— І що ж ти мені, Феліксовичу, оце притарабанив? Не відповідай! Знаю добре — нічого путящого! Ну що ти, нездаро, можеш хорошого нашкодити? Аж нічогісінько!

Не розгортаючи подані папери, Петро Якимович згортав їх у жменю й кидав до урни зі словами: «Отам їм і місце!»

Так відбувалося кілька разів. А треба сказати, що за комуністичних часів редактор районки міг бути самодуром щодо підлеглих, але коли стикався навіть із заввідділом райкому КПУ, ставав перед ним ледь не навшпиньки. Секретар райкому для такого керівника газети був напівбогом.

... Василь черговий раз приносить Петру Якимовичу щось написане. А той, не дивлячись, згортає папірці й кидає, як завжди, до урни. Та після завченої тиради про те, що то не матеріал, а хтозна-що, чує:

— Гарної думки ви про другого секретаря райкому партії!

— А він тут при чому?

— Позавчора ви дали мені завдання: взяти доповідь секретаря на пленумі райкому та зробити з неї його виступ у газеті. Я виконав ваше доручення.

— Чого ж ти раніше про це не сказав?

— А хіба ви когось колись давали слово? Говорите, як правило, ви самі. Себе лише й чуєте.

Василь повернувся й помалу пішов до дверей. Правим оком він устиг помітити, як Петро Якимович, сопучи, стає на коліна перед урною, дістає щойно вкинуті папірці й акуратно їх розгладжує.

САШКО ПОКІЙНИЙ

Уночі закінчилася друга зміна на машинобудівному заводі. Робітники з прохідної прошкували хто в гуртожиток, хто до рідної хати. Євдокії, яка мешкала у дядини в передмісті, йти кілометрів зо три: через місточок над Тясмином, малахітовим росяним лугом, поміж величезних стрімких осоко́рів, а потім ще й невеликим тісним провулочком до потрібної вулиці й дому.

Щойно дівчина ступила кроків сорок по провулку, як перед нею, наче з-під землі, виросла висока постать білявого чубатого здорованя. Дуся перелякано відскочила до тину й у цю ж мить почула гучний бас:

— Ти мене не бійся! Я — Сашко покійний. І чекаю тут не тебе...

Робітниця відчула, що по спині поповзли мурашки, а коліна тремтять, як овечий хвіст. Заїкаючись, вона перелякано мовила:

— К-кажеш, що п-покійний, а б-балакаєш...

— Раджу тобі вже завтра відвідати лікаря — вухо-горлоноса!

— Н-навіщо?

— Хай добре перевірить твій слух.

— Чому?

Запаливши цигарку й видихнувши чималу хмару диму, молодик повідомив:

— Бо я не покійний, а Спокійний. Таке моє прізвище. А чекаю тут Олю, свою дружину, — затрималася на роботі. Тому ти мені жодним боком не потрібна. Йди сміливо, куди прямувала.

РІЗНИКИ

Це сталося в Запоріжжі.

Петько й Митько ніде не працювали, та й, якщо чесно казати, не збиралися. Мешкали обоє по сусідству на дев'ятому поверсі багатоповерхівки. Ходили по місту, збирали або крали металобрухт, здавали його на приймальний пункт й увечері «приливали» знахідку. А наступного дня знову щось шукали, адже ще давні римляни казали: хто шукає, той знаходить...

Здаючи до пункту вкрадену в селищі Балабине чавунну хвіртку, Митько почув розмову незнайомого «колеги» — такого ж, як і він, збирача — з приймальницею металобрухту. Той розповідав про дослідне господарство й ферму племінних телиць. Туди, як він сказав, нещодавно завезли чорно-рябих ялівок із Голландії. Для них ще не спорудили приміщення, тому ночують іноземні парнокопитні в літньому таборі. Їх сторожують. Зате корів місцевої, червоної степової породи, залишають у корівнику на ніч без нагляду. Туди раз чи два вночі навідується сторож, який потім іде спати до «голландців».

Намотавши все це на вус, Митько увечері розповів Петькові. І той, вражений новиною, аж підскочив, вигукнувши:

— А ми, ідіоти, купуємо м'ясо на базарі! Заріжемо теличку — буде його стільки, що в холодильники не поміститься. Тому половину ще й продамо в дворах у місті. Зменшимо ціну — з руками розхапають.

Вирішено — зроблено. Тієї ж ночі, наказавши дружинам чекати, хлопці подалися на дослідну станцію. Годину сиділи в куцах, проводили рекогносцирування. Побачивши, що сторож навідався до червоних корівок, потім вийшов звідти й почимчикував до літнього табору, зайшли в корпус, відв'язали племінну телицю, залигали й повели до міста.

Пробиралися бур'янами, перевели рогату через залізничні колії — ледь під електричку не потрапили. І все ж довели тварину на Космос (мікрорайон міста). Хоч як вона не впиралася, та затягли її таки в під'їзд. Вести східцями на дев'ятий поверх — високо. А ще ж сусіди можуть ненароком побачити. Отож вирішили везти ліфтом.

Вантажного в їхньому будинку не встановили — не було такого в проекті, коли споруджували дім, ходив тільки пасажирський. Як їм удалося запхати в ліфт, ще й поставити «на дибки» телицю — знає тільки Бог. Вилізли звідти обоє замазані, мов чорти, один — із синцем під оком, інший, шкутильгаючи.

У Петьковій квартирі швиденько приготували невеликого тазика для крові, й Митько черкнув тварину гострим тесаком по горлянці. Кров линула таким ручаєм, що заповнила вщерть посудину й водоспадом ринула на підлогу. Та ще й зарізана телиця, падаючи, мотнула головою й вибила тазик із рук Петькової дружини. Жінки притьмом кинулися з ганчірками — зібрати кров із підлоги. Але було пізно...

Сусіда, що мешкав «під Петьком», на ніч напився пива, і прокинувся серед ночі. Заглянувши на кухню, він помітив на стелі червону пляму, що зростала на очах. Покликав дружину.

— А я чую, що над нами якийсь шум, вовтузяться, вовтузяться — когось, душогуби, зарізали.

Сусіди викликали міліцію, яка їй завадила різникам розібрати корівчину та продати м'ясце. Тепер хлопці замість відбивних смакують тюремною баландою.

САЛО З ЖЕРЕБЦЯ

У купе поїзда нас четверо — всі до Києва. Після переодягнення — спільна вечера. Дістаємо, що кому Бог послав, знайомимося — хто та звідки. Їдуть до столиці лікар, вихователька дитсадка, священник і журналіст. Як кажуть, повний комплект.

На столику — хліб і до хліба. Запах свіженьких огірків перебиває навіть копченого оселедця. А священник Святослав дістає ще й шматок сала з прорістю, в чотири пальці товщиною. Хтось питає його, чи можна по двадцять крапель.

— Я сам не п'ю, — каже він, — але їй нікому не забороняю. Головне — щоб не до свинячого крику...

Повечеряли смачненько. А коли вже стали прибирати зі столу, священник запитує:

— А як вам сало з жеребця?

У нас усіх трьох — квадратні очі. А вихователька навіть долонею рот уже прикриває — їй зле. Тоді Святослав просить вибачення й пояснює:

— Наше село так звалось — Жеребець. Аж до 1935 року. Там же, на Оріхівщині в Запорізькій області, й річка з такою назвою — ще запорожці нарекли. А коли вбили Кірова, ним перейменували населений пункт, слава Богу, до річок більшовики не добралися...

І тоді лікар, який до цього майже весь час мовчав, продекламував фольклорне:

*Огірочку ти мій,
Помідорчику!*

*Сталін Кірова стріляє
В коридорчику.*

А вихователька дитсадка, вже усміхаючись, додала:

*Тільки Кірова убили —
Хлібні картки відмінили.
Треба й Сталіна убить,
І народи будуть жити!*

... Декомунізація почалася в умах людей. До речі, замість села Кірового на карті тепер буде Таврійське.

ТОРКАТИСЯ — ТІЛЬКИ РУКАМИ!

Генеральний директор Національного заповідника «Хортиця», письменник Костянтин Сушко свого часу створив на цьому славетному острові, неподалік від Скіфського стану, музей кам'яних виробів і скульптур під відкритим небом. Туди з усієї округи звозили камені-жорна від колишніх вітряків, гармани, кам'яні ночви, козацькі надмогильні хрести тощо. Усе це місяцями збирали ентузіасти в навколишніх селах й експонували тут для огляду екскурсантів. Окремим колом виставили також арійських, скіфських, половецьких баб. Заходь, будь ласка, любителю старовини, дивися, фотографуй, знайомся з історією.

Одного разу священик Святослав привіз сюди гостей із усієї України. Він сам колись був співробітником заповідника, брав участь в археологічних розкопках, тому добре розумівся на історії. Отож, розповідаючи присутнім про кам'яні скульптури, екскурсовод згадав слова пана Костянтина про те, що в інших музеях як України, так і всього світу забороняється торкатися експонатів руками, а тут не тільки можна це робити, а й треба обов'язково. Дозволяється така розкіш, щоб екскурсанти відчували дух часу, оцінили роботу прадавніх наших предків.

Такі слова, звичайно, дивували глядачів, вони обережно гладили відшліфовану десятками століть поверхню кам'я-

них фігур. Усі екскурсанти були серйозні й задумливі — вони справді цього дня, в прямому розумінні слів, торкалися руками стародавньої історії українського Степу. І тут до гід підійшов поет-сатирик Микола Білокопитов, попросив слова. Святослав закликав усіх до уваги, представив Миколу — слухайте, мовляв, його доповнення до сказаного.

— Шановні друзі! — строго мовив письменник. — Я дуже й дуже прошу всіх торкатися цих скульптур тільки руками! — його голос ще більше суворішав, у ньому вчувалися навіть нотки гніву та обурення. — Ви чуєте? Лише руками!

Усі припинили й уважно дивилися на Білокопитова. А він продовжив:

— Справа в тому, що одного разу після проведення подібної екскурсії тут сталася досить негарна історія!..

— Яка? Яка? Що трапилося? — почулися навколо запитальні голоси.

— А сталось ось що, — вів далі Микола, — за кілька тижнів потому, як звідси пішли екскурсанти, з'ясувалося, що одна скіфська та одна половецька баби... завагітніли.

Серйозні й задумливі гості вибухнули сміхом.

«СПАСИТЕЛІ»

Троє односельців хильнули в буфеті по п'ятдесят. На більше грошей не вистачило. Сидять і тільки оближуються.

— Може, в когось із вас удома є? — обізвався Петро Рудий. — То вгощайте. Бо я вчора з кумом останню півлітруху висьорбав... — Він підняв угору довгу, мов голобля, руку й опустил її так, ніби відганяв надокучливу муху.

— У мене — жодної кгаплини, — сумно зітхнув Степан Гаркавий, оглядаючись навколо, — ще тиждень тому ненагоком бутля гозбив. А в ньому ж — чотири літга було... Позавчого заквасив — днів за п'ять вижену.

— Я би пригостив, — обізвався Іван Бараболя, — але ж удома дружина. Самі розумієте...

— Невже вона в тебе така розумака, що й обвести навколо пальця її не зможемо? Ти ж якось знаходиш вихід у таких ситуаціях? — із надією глянув на нього Петро, махнувши довжелезною рукою ледь не перед Івановим носом.

— Я — з радістю б, але як? Олена моя — не простачка. Наскрізь усе бачить, мов ясновидиця. А коли розлютиться — страшна! Та що я вам розповідаю? Самі знаєте...

— Є ідея! — Степан по-змовницьки глипнув на хлопців й озирнувся, ніби перевіряючи, чи ніхто не слухає.

... За півгодини на Іванове подвір'я Петро зі Степаном затягли невеликий візок, у якому, звисивши ноги за борт, лежав Іван із похиленою головою. Він обома руками тримав себе за лівий бік, усім виглядом показуючи, де в нього серце. Із криком «Боже мій! Що трапилося?!» з хати вибігла дружина.

— Оленко! — простогнав Іван. — Дякуй оцим добрим людям. Це — мої спасителі. Якби не вони — лежав би на дорозі аж коло млина. Серце схопило. Спасибі хлопцям — не дали пропадати на вулиці. Навіть візок дістали.

— Ой, спасибі ж вам, — люб'язно засокотала Олена. — Дякую за допомогу. А то ж, не дай, Боже... Не хочу й думати, що могло б трапитися.

Хлопці завели до хати та вклали на ліжко Івана, який тільки постогнував.

— Що ж я стою? — обізвалась Олена. — Ви ж, мабуть, ще не обідали! Мийте руки й сідайте до столу.

На столі за кілька хвилин, як на скатертині-самобранці, з'явилася добряча закуска й пузатенький графин оковитої.

Гості, поцюкавшись, радо випили за Іванове здоров'я й весело закусували, а господар лежав і ледь не захлинався слиною. Думка про те, що вони зараз п'ють його горілку, а йому — зась, мов бур геолога свердлила його мозок.

— Ох, горе мені, горе! — жалібно вимовив він, а сам подумки підганяв друзів по нещастю: «Та придумуйте ж уже щось швидше, ледарі!» Але хлопці не поспішали. Вони наливали, хилили й поволі ремиґали, як ті воли після оранки. Розповідали всякі небилиці про бабу Катерину, котра вміє сни розгадувати та на квасолі ворожити.

— Я ж їй два гоки тому, — розповідав, озираючись, Степан, — пгодав за двадцять гтивень десяток совенят — знайшов гніздо на осокогі біля мосту. Сказав бабі, що то кугчата нової китайської погоди. А потім вона бідкалася сусідці: «Чим більшими стають мої птиці, тим лупоокіші! Мені вже стгашно на них дивитися».

Хлопці, як здалось Іванові, вже й забули про нього. А коли він знову застогнав, навіть насміхатися почали.

— Може б тобі, хазяїне, корвалольчику випити? Чи таблетку валідольчику посмоктати? — ехидненько запитав Петро й, махнувши над столом рукою зі склянкою так, що аж черкнув Степанове підборіддя, залпом вихилив і задоволено крякнув.

— Ой, не хочу! — жалібно мовив той, а в душі побажав, аби Петро випив смоли гарячої.

— Краще валокагдинчику, — зауважив Степан, наливаючи по четвертій та оглянувшись на мисник, де Олена перетирала посуд.

— Навіщо він мені? Краще вже вмерти, ніж отако мучитися! — Іван посовав ногою так, що й ліжко заскрипіло.

— Що ти плетеш? — накинулася на Івана дружина. — Укусися за язик! Лікуватися справді треба. Степан тобі правду каже.

— А чому б я бгехав? — відповів їй той. — Мій тгоюгідний бгат у Вегбівці ветфельдшегом пгацює. Він валокагдином лікує коней...

«Мабуть, і тебе, жеребця поганого, чимось напоїв, — подумки парирував Іван, соваючись на ліжку, ніби лежав не на простирадлі, а на мурашнику. — Ще й кепкує, скотина!»

— Ви, господине, зробіть Іванові масаж серця, — вставив п'ять копійок Петро, — це йому корисно буде.

«Я б тобі, бевзю, зараз пику помасажував! Кулаком». — подумав Іван і ще інтенсивніше почухав лівий бік.

Варенуха танула, мов березневий сніг на сонці. Іван нервово спостерігав за графином. Саме так пілот аварійного літака дивиться на висотомір. Сивухи залишались уже менше половини. «Обіцяли ж, песиголовці, придумати щось! От так придумали! Жлуктять, як несамовиті, а я тільки дивлюсь. Аж живота зводить! Ні, треба самому брати до рук ініціативу!» — вирішив він.

— Оленко, — стогнучи сказав Іван, — он шинка закінчилася. Збігала б ти до комори та принесла...

— Ой, а я й не бачила, — дружина, взявши тарілку, рушила за поріг. Не встигла вона причинити за собою двері, як господар кулею злетів із ліжка й кинувся до столу:

— Ідоли! — гаркнув він, наливаючи собі горілку. — Ми ж так не домовлялися! Вони, бач, щось придумують! — перекривив Петра й підніс до рота склянку.

— Та ми ж усе зробили, аби приспати пильність твоєї дружини, — махнув рукою Петро.

— А по-моєму, гагно обдутили ми Олену! — озвався Степан.

— Ти мені вибач, — провів над столом рукою з графином Петро, — я думав, що Олена справді дуже розумна, а вона така ж дурепа в тебе, як і всі інші жінки. Ні про що навіть не здога... — він, узявши склянку, раптом запнувся на півслові.

— Здогадалася! — як грім серед ясного неба, постала на порозі Олена — вона вернулася, бо забула взяти ножа. — Отже, ви мене обдурили! Я, значить, така ж дурепа, як і всі інші?! Зараз я вас обдурю! Аж нудно буде!

І поки жінка діставала з полицки качалку, всіх трьох приятелів із хати наче вітром вимело.

ЗРОБИВ ВИБІР

Андрій — чоловік досить флегматичний. Перед тим, як щось зробити — довго, аж надто, думає. Потім ще довше збирається. Виконує будь-яку роботу повільно-повільно. Підганяй його чи ні — нічого не вийде. Буде спокійним, як двері. Навіть не огризнеться задля годиться.

Завів Андрій собаку. Мовляв, діти в школі, він і дружина — на роботі, а сторож у квартирі потрібен. Але ж цуценятко те почало підростати й шкоду робити: то двері пошкрябає, то простирadlo стягне з ліжка та пошматує, то відро з водою на кухні переверне. Тому Надія, дружина, почала наполягати, щоб Андрій або продав пса, або комусь подарував, скажімо, родичам у село. Але чоловік, як завжди, просто мовчав.

Терпець у дружини увірвався, коли собака заподіяв нову рахубу. Чоловік якраз вечеряв на кухні, повернувшись із роботи. Вбігає перелякана Надія та з порога:

— Ось глянь, Андрію, твій улюбленець Пірат моє взуття погриз! Італійські чобітки, французькі черевички, новесенькі польські босоніжки — все це доведеться тепер викинути. Самі збитки! Отже, вибирай: або я залишаюся з тобою, або пес! Двом нам тут не жити! Я чекаю відповіді.

Вражений до глибини душі таким ультиматумом, Андрій неквапом підвівся, дістав із холодильника півлітрову пляшку горілки, відкоркував, налив келиха, поволі випив, обхопив голову обома руками й помалу жував. Потім він потихесеньку наливав другу чарчину й проціджував горілку поміж зубами. Довго занюхував хлібом, відламував шматочок і вкидав до рота. Знову помалу наливав і випивав та закусував, аж поки в пляшці не залишилося й краплини. Нарешті встав і звернувся, карбуючи кожне слово, до дружини, яка так і стояла весь час у дверях, мов зам'яніла:

— Так, Надю, я вирішив. Тут залишається пес!

ПОРОЖНЄ МІСЦЕ

Ще за брежнєвських часів, коли майже за кожним громадянином слідувало КДБ, Ваня й Толя разом закінчили університет. Після випускного минуло вже п'ять років. Хлопці не бачилися за цей час жодного разу, навіть телефоном не спілкувались.

... У кабінеті Анатолія, який працював завучем школи, вступив до лав КПРС і мріяв уже про директорське крісло, якось пролунав телефонний дзвінок.

— Я вас слухаю!

— Це Анатолій Петрович Кузенкін?

— Так, ето я. С кем імею честь говоріть?

— Я капітан Іваненко з обласного управління держбезпеки. Хочу, щоб ви надали мені певну інформацію, сподіваюся — найоб'єктивнішу. Ви розумієте, що це — конфіденційно, ніхто про нашу розмову не повинен знати!

— Да, конєшно! Всегда рад помочь нашему славному Комітету госбезопасности!

— Добре. Але справа делікатна...

— Нічево, я готов ответіть на любой ваш вопрос.

— Дуже добре. Отже, ви навчалися в університеті разом із Іваном Гавриловичем Ничипорчуком. Так?

— Да, конєшно!

— Тоді скажіть, тільки правду, що він собою являє?

— А што с нім?

— Він підозрюється в дисидентстві, в тому, що хоче покинути СРСР і переїхати до Канади. А ще — продати державні таємниці...

— Понімаю...

— Чи міг би ваш однокурсник таке вчинити?

— Я с нім в общежитії в одной комнате жил. Но ето било пять лет назад...

— Саме тому я й телефоную вам, а не комусь іншому. Ви знаєте його краще. Упевнений, що ви як комуніст скажете тільки правду, якою б гіркою вона не була.

— Знаєте, товарищ капітан, пока ми с вами говорілі, я аналізував поведінку Івана в університеті. Било, што он пересказивал нам сюжет заперещонново романа «Собор» Гончара, повісті Солженицина «Одін день Івана Денісовича», есе Чорновола «Горе з розуму», Івана Дзюби «Інтернаціоналізм чи русифікація?». Говоріл, што Фадєєв половину «Молодой гвардії» просто висосал із пальца, што такой організації в поміне не било. Поетому, думаю, всьо говоріт о том, что Нічипорчук может ізменіть Стране Советов і предать весь советській народ.

— І ви в цьому впевнені?

— Думаю, што да.

— Думаєте чи впевнені?

— Наверное, да!

— Мабуть чи так?

— Да!

— А тепер згадайте, Анатолію Петровичу, як вас мали відрахувати з університету за те, що прогуляли тиждень занять. Тоді отой Іван Нічипорчук як голова студентської первинної організації профспілок пішов до ректорату й узяв вас на поруки. А коли ви пропили з дівчатами всю стипендію, він, знаючи, що у вас немає жодної копійки в кишені, переконав профком, що треба надати вам грошову допомогу. Ще й путівку тоді дали в будинок відпочинку. Згадайте, як ви загуляли з молододою дружиною декана, останній вас скалічив би, якби не Іван...

— Ваню... це ти?

— Так, я! Бачу, що ти, Толю, рідну мову ще не зовсім забув. Отже, колись, можливо, й людиною будеш. Але тепер, Анатолію Петровичу, ви для мене ніхто й звати вас ніяк, одне слово, порожнє місце. Бо такі, як ви, добро не пам'ятають.

ВИКОПАВ ЯМУ... ДЛЯ СЕБЕ

Про Андрія в селі говорять: «Він як збреше, то ніхто такої правди не скаже». Ось одного разу трапилася з ним така пригода. На роботі (працює на заводі, що за три кілометри від села) нарешті видали затриману за чотири місяці зарплату разом із відпускними. Але, як на зло, дали все десятигривневими купюрами. Розклав робітник кілька пачок по кишенях і йде собі додому широкою балкою, насвистуючи улюблену «Одну калину».

І раптом знялася буря, вдарила блискавка, затріщав, наче скажений, грім, і линув дощ, як із відра. Ховатися в степу ніде — на пагорбах лише невеликі кущі, від негоди не врятовують. Побіг Андрій чимдуж додому, на ходу лаючи себе, що не прихопив дощовика або парасольку. За кілька хвилин він уже був мокрий, як хлющ — сухої нитки не залишилося на одязі.

Удома швиденько перевдягнувся в сухе, розвісив штани на стільці біля плитки. До кишень, а гроші також намокли. Натягнув чоловік нитки, з допомогою прищепок і скріпок почіпляв банкноти з портретом гетьмана Мазепи по всій хаті — хай сушаться.

У двері постукали. Прийшов сусід Семен позичити ніжівку — буря зламала гілляку. Плянув він на сотні купюр і занімів. Хвилин п'ять стояв, як риба, роззявляючи й стуляючи рот, нарешті вимовив:

— Де це ти їх... узяв?

— Сам надрукував, — не моргнувши оком, бреше Андрій. — Підсушити треба, щоб фарба до рук не бралася.

Дав сусідові пилку, той пішов. У хаті тепло. Помацав Андрій гроші — вже й сухі. Зібрав, заховав до шафи.

У двері постукали. На порозі — два міліціанти й співробітник СБУ: Семен постарався...

— Де гроші?

— У шафі.

— А друкарська машинка?

— На шафі.

— Діставай.

Андрій став на стілець і зняв запилену «Любаву» (не користувався нею років п'ятнадцять — має тепер ноутбук).

— Що ти нам голову морочиш? — розгнівався капітан.

— Друкарський верстат де?

— Сусідові позичив, — знову бреше Андрій. — Він казав, що на городі гарну яму викопав і туди його ховає.

Силовики швидко оглянули кімнати, для годиться зазирнули в сарай і льох, нічого не знайшовши, кинулися до Семена. А той, відпилявши гілку, розбирав уже в гаражі на запчастини украденого вчора мотоцикла.

Із-за тину Андрій спостерігав, як сусіда в наручниках водили по розгрузлому городу. Той божився, що друкарського верстата ніколи навіть не бачив. І справді, верстат таки не знайшли. А за крадений мотоцикл Семен «отримав» три роки тюрюги.

III. КОХАНА ЖУРНАЛІСТИКО МОЯ!

ЗАЙВА ЛІТЕРА

Коли прийшов працювати в районку, в автогаражі лежала півметрової товщини купа газет, які шофер Микола Савченко використовував для витирання рук після ремонту машини. Редактор не встиг пустити тираж на пошту, як з'ясувалося, на щастя. Із зарплат коректора й усіх творчих працівників редакції вираховували гроші за папір та друкування, а весь наклад того ж дня передрукували. Ця надзвичайна подія сталася всього через одну літеру...

У Москві тоді відбувся пленум ЦК КПРС, і на першій сторінці районки, як зазвичай, опублікували замітки-відгуки, під якими ставилися підписи робітників та колгоспників. Вони нібито дуже схвалювали рішення пленуму, а тому брали підвищені соціалістичні зобов'язання: надоїти більше молока, отримати вищі врожаї тощо. Величезний заголовок під логотипом гласив: «Одностаїне схвалення, гаряча підтримка!» Але замість «гаряча» метранпаж набрала «гарячка».

Коли купа газет із цим «ляпом» закінчувалася, Микола говорив нам: «Пора, хлопці, ще якусь помилку допустити, бо нічим буде руки витирати».

»КСЕНОФОБИЯ«

У сусідньому районі вийшла газета, в якій на останній сторінці санстанція повідомляла, як краще боротися з мишами та пацюками. У заголовку-заклику «Знищуйте гризунів!» метранпаж переплутала літери, і стаття вийшла під назвою «Знищуйте грузинів!»

Тираж розійшовся по району. А металевий набір поліграфісти вже встигли розібрати. Тоді в газетах «на розсилку» (надсилалися в обком КПУ, ЦК та в архіви) газетярі лезом і гумкою витирали непотрібні букви, а на їхнє місце, вмочуючи у фарбу шрифтові літери, ставили правильні.

УТОЧНИВ

Трохи згодом у тій же газетці Гордійович опублікував замітку про двох молодих механізаторок за підписом бригадира тракторної бригади. Той вихваляв дівчат, які вони старанні в роботі, зазначав, що закінчили на «відмінно» місцеве профтехучилище й мають намір навіть вступати до інституту. В останньому ж абзаці повідомлялось: «А нещодавно наші Валя та Света вийшли заміж — стали молодичками».

Із сектору преси обкому КПУ приїхав інструктор, який переглянув районку та колгоспні багатотиражки. Він не обминув і замітку про трактористок: «Я розумію, що писав її п'яний бригадир, — сказав він. — Але ж редагуєте матеріали ви. Навіщо ж залишили оте уточнення про молодичок?»

Звичайно, автором, тобто «п'яним бригадиром» був не хто інший, як сам Гордійович.

РЕПОРТАЖ ІЗ ПАРТЗБОРІВ

Гордійович став моїм першим наставником у журналістиці. Він ніколи не лаяв за неякісний матеріал, а тільки сміявся. Пам'ятаю, написав я перший репортаж про бригадні партійні збори в колгоспі. Головним питанням було там прийняття тваринників до лав КПРС. Оскільки ж досвіду журналістського я ще не мав, то й занотував детально, хто що говорив, а потім просто виклав усе на папір. Вийшло приблизно так.

«Петро Сергійович, парторг колгоспу, повідомив:

— Надійшла заява від доярки Катерини. Ви її добре знаєте. Чи гідна вона бути комуністкою?

Підвівся механізатор ферми Семен:

— Вона — гарна трудівниця. Я за її роботою спостерігаю не один рік. Не сяде доїти корову, поки не підміє та не помасажує вим'я.

— Кому? — пролунало запитання із залу.
— Корові, — мовив Семен. — Як комуніст я пропоную прийняти її до лав КПРС.

— Кого, корову?

— Ні, Катерину, — уточнив механізатор.

Доярку прийнято одностайно. Парторг зачитав заяву техника штучного осіменіння Михайла, запитав, якої думки про нього комуністи. Слово взяла телятниця Галина:

— Він — прекрасний спеціаліст. Можу сказати, що запліднює він, не покладаючи рук. Завдяки його старанній роботі ми маємо гарний приплід. А коли тримали бугая-плідника — таких результатів не було. Пропоную його до лав КПРС.

— Бугая?

— Ні, Михайла!

Її підтримала завідувача фермою Уляна:

— Крім того, що він гарно запліднює, ще й бере участь у колгоспному хорі. Мабуть, тому й працює, мов пісню співає. До корів ставиться добре. Перед осіменінням погладить, скаже гарне слово, а не так, як фуражир Ничипір — тільки матюкається! Він гідний бути комуністом.

— Хто? Ничипір?

— Та ні, Михайло».

Гордійович, читаючи матеріал, аж плакав від сміху. Потім відклав убік мою писанину й, витираючи сльози, сказав:

— Тобі, Пилипе, все-таки краще писати гуморески, ніж репортажі з партійних зборів.

ЯК Я СТАВ ГЕТЬМАНОМ

Напередодні Дня Конституції України в газету «Запорозька Січ» із міськради факсом надіслали привітання тодішнього міського голови Запоріжжя Олександра Поляка жителям міста. Він поздоровляв металургів, залізничників, медиків, учителів, студентів, учнів, ветеранів... Після

вітань та довгих побажань пояснювалося, що витоками Основного Закону незалежної України є «Руська правда» Ярослава Мудрого та перша в Європі козацька Конституція гетьмана Пилипа... Юрика.

Звичайно ж, у газету ми цю помилку не пропустили. Але щиро зізнаюсь — я трохи походив перед колегами з гордо задертим носом. Бо далеко не кожного возвеличують до рівня славного гетьмана Пилипа Орлика.

ЗМІСТ

Володимир Ченіга. Пилип, який одного разу був гетьманом Орликом	2
--	---

I. РИМОЮ ПО ТІМ'ЯЧКУ

Хто кого годує?	4
«Патріоти»	6
Пісня про Путлера.	10
Вольдемар хамло	11
Пісня заробітчанина	13
Україна і Болгарія (<i>Переспів</i>)	14
Ворожіння на кавовій гущі	16
Б'є в макітру	17
Москальські домовини (<i>З народного гумору</i>)	17
Геть, нечиста сило!	18
Занедужав	21
Біля церкви, на майдані (<i>З народного гумору</i>)	21
Про нашийник і ланцюг (<i>Байка</i>)	22
Як німець покаже... ..	24
Присяга нардепа	24
Байка про нагороди	26
Нардепівський бенкет	27
Яблуко (<i>Байка</i>)	29

II. БУВАЛЬЩИНИ ЗІ ЩИПКОМ

Про картуз, власть і масть!	32
Географічні котангенси	34
Невловимий месник	35
Святі та лукаві	36
П'ятеро небіжчиків	37
Щоб аж піднебіння горіло!	41
Сашко покійний	43
Різники	44
Сало з жеребця	46
Торкатися — тільки руками!	47
«Спасителі»	48
Зробив вибір	52
Порожнє місце	53
Викопав яму... для себе	55

III. КОХАНА ЖУРНАЛІСТИКО МОЯ!

Зайва літера	58
«Ксенофобія»	58
Уточнив	59
Репортаж із партзборів	59
Як я став гетьманом	60

Бібліотека журналу «ПЕРЕЦЬ. Весела республіка»

Передплатний індекс 60194

Головний редактор Володимир Чепіга

Свідоцтво про державну реєстрацію
друкованого засобу інформації
КВ №23039-12879ПР від 28.12.2017

Засновник:

ПП «Загальнополітичне видання «СІЛЬСЬКІ ВІСТІ»,
газета захисту інтересів селян України»

Видавець:

ПП «Видавництво «СЛОВО»

Адреса редакції:

03047, м. Київ, Проспект Перемоги, 50, офіс 520

тел.: 044 454-87-68

perets.vr@ukr.net

Бібліотека журналу «ПЕРЕЦЬ. Весела республіка» №17-2018

Пилип Сергійович ЮРИК

ВОРОЖІННЯ НА КАВОВІЙ ГУЩІ,

або Конституція Пилипа Юрика (Орлика)

Дружній шарж Євгена Короля

Редактор Володимир Чепіга

Підписано до друку 20.08.2018. Формат 70х100/32.

Папір офсетний. Друк офсетний. Умовн.друк.арк. 2,08.

Обл.вид.арк. 2,28. Наклад 1800 прим.

Зам. 0200818/Ю-17.

Друк ТОВ «Основа-принт»

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи

ДК №2072 від 25.01.2005 року